

Den sidste sag på dagsordenen var:

12) Forespørgsel nr. F 26:

Forespørgsel til statsministeren:

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om den indenrigs- og udenrigspolitiske situation?«

Af Anker Jørgensen (S), Knud Østergaard (KF), Ivar Hansen (V), Ebba Strange (SF), Niels Helveg Petersen (RV), Nør Christensen (CD), Albrechtsen (VS), Steffensen (KrF), Dohrmann (FP) og Maisted (FD).

(Forespørgslen anmeldt 15/5 85. Fremme af forespørgslen vedtaget 22/5 85).

Formanden:

Jeg skal efter ønske fastsætte taletiden for ordførerne i første omgang til 15 minutter. Jeg giver ordet til hr. Svend Auken for begrundelsen.

Begrundelse

Svend Auken (S):

Vi står nu over for folketingets afslutningsdebat, og jeg skal sige, at det er et ønske hos samtlige partier i folketinget at høre statsministerens vurdering af den udenrigs- og indenrigspolitiske situation.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):

Vi har for ganske nylig her i folketinget haft både en rumforsvarsdebat og en markedsdebat, og derfor synes jeg ikke, det er rimeligt – det ville blot blive en gentagelse – at gå særlig dybt ind på de sikkerheds- og markedspolitiske spørgsmål netop i dag.

I denne jubilæumsmåned kan der være grund til at minde om, at det i år er 40 år siden, at FN blev oprettet. FN har ikke altid været i stand til at opfylde de store forventninger, vi ved stiftelsen havde til verdensorganisationen, men alligevel må vi uden vakslen holde fast ved, at der stadig er et enormt behov for en international organisation, der bygger på FN's fornemme principper. Det er vor opgave at bidrage til, at FN bliver en stadig stærkere international organisation. Netop nu er vi selv medlem af sikkerhedsrådet. På baggrund af danske synspunkter skal vi medvirke energisk til at skabe bedre sam-

arbejde og flere konkrete resultater inden for FN's betydningsfulde opgaveområde.

Vi har i den senere tid haft en meget engageret debat om u-landsbistand. Jeg synes, det i virkeligheden har ført til, at vi har fået styrket den brede politiske enighed om hovedlinjerne i de kommende års bistand.

Der er et uomgængeligt behov for, samtidig med at vi forøger bistandens størrelse, at stille øgede krav til kvaliteten af bistanden. Det vil – for at sige det ligeud – stille krav om, at vi udnytter bistandsbeløbene langt mere effektivt. Det gælder også den bistand, vi yder gennem internationale organisationer. Det er en selvfølge, men det er også en nødvendighed, at denne effektivisering finder sted i et snævert samarbejde med modtagerlandene.

Den debat, vi skal have i dag, markerer afslutningen på det tredje folketingsår under firkløverregeringen. I regeringen mener vi nu, som da vi begyndte, at 3 år langtfra er nok. Vi har brug for endnu en række år til at gennemføre det samlede oprydnings- og genopretningsarbejde, vi tog fat på i september 1982. Da var det i yderste øjeblik, og det havde været langt lettere, og det havde været mere smertefrit, hvis man havde taget fat derpå nogle år tidligere. Så havde man gennem mere umærkelige tilpasninger overalt kunnet undgå de mere drastiske skridt, som var uomgængelige fra og med regeringsskiftet.

Allerede i 1982 havde Danmark nemlig nettorentebetalinger til udlandet på godt og vel 18 mia kr. Vi kan sige, at de øvrige poster på betalingsbalancen stort set balance-rede, men det vil altså sige, at der faktisk ikke var én krone til at betale renterne med. Sådan var situationen. Det angiver størrelsen af den opgave, den ny regering stod over for, når den ønskede inden for forholdsvis kort tid at skaffe ligevægt på betalingsbalancen. Det drejede sig ganske enkelt om at tilrettelægge en politik, der kunne skaffe væsentligt over de 18 mia kr. i overskud på de andre poster, der berører betalingsbalancen. Men det kunne selvsagt ikke klares i løbet af et par år eller tre, og der skulle også skaffes overskud til at dække renterne af den gæld, vi uundgåeligt måtte pådrage os i genopretningsperioden.

Når jeg gør status i dag, må jeg erkende, at vi jo er nået et ganske godt stykke i ret-